

1.

Всички се втурнаха към морето. Най-после Сенсей остана сам. Той стоеше в плиткото, докато свикне с хладната вода. Възползвах се от самотата му и започнах да му разказвам странния си сън за Червения конник, който сънувах снощи. Необичайното видение ме беше смаяло с небивалата си реалистичност, яркост и емоционалност. Докато разказвах, съжалих, че не мога да си спомня смисъла му, помнех само, че беше нещо много важно за мен. Очаквах Сенсей да ми го разтълкува от физиологична и философска гледна точка, но той само се усмихна, погледна ме загадъчно и рече:

– Когато му дойде времето, ще разбереш всичко.

Тези думи безкрайно ме заинтригуваха, но той не каза нищо повече. Остави ме смутена и се присъедини към другите, които вече лудуваха и посрещаха с телата си прииждащите вълни. „Странен сън. Странен отговор. Какво ли може да значи всичко това?“ – замислих се аз.

Докато наблюдавах Сенсей от страни, за кой ли път се чудех колко естествен е той в наглед напълно различните сфери от реалността. Почти по нищо не се различаваше от момчетата, освен с голямата си издръжливост и великолепно чувство за хумор. Но достатъчно беше, образно казано, човек да докосне струните на духовния му живот, и от тях започваше да струи прекрасна мелодия, очароваща с необичайната си възвишеност, простота, изтънченост и същевременно необикновена, магнетична мърдрост...

Неимоверно загадъчен човек. Когато анализирах миналото, открих нещо интересно: всеки или всичко, с което се сблъскаше Сенсей, постепенно започваше да се променя. Не можех да си обясня как го прави. Да вземем например моята съдба. Само допреди няколко месеца младото ми тяло беше на косъм от смъртта. И в този труден период, когато бях в почти пълна безизходица и очите на близките ми бяха пълни със скръб и съчувствие, точно в този „последен миг“ срещнах майстора по източни бойни изкуства, чиито познания и възможности явно излизаха извън рамките на обичайното ежедневие. Той в буквалния смисъл на думата промени не само моята съдба, но и възприятията ми за света. Сега вече съм сигурна, че срещата ни не е била просто щастлива случайност, както си мислех преди. Събрах всички „неочаквани случайности“, които неумолимо ме бяха водили до определени събития, и се убедих, че въпросната среща, по-точно – закономерност, е била проява на нечия висша воля. Щом благодарение на Сенсей бях останала жива, значи това е било нужно Някому.

Но защо? С каква цел? Кое е нещото, което съм способна да направя и заради което са ме оставили? На човек му е трудно да гадае, когато не знае. А и как да проумее докрай замисъла на Висшите сили? Една случайна среща, дума или дори безсловесно действие може да задейства такава верига от събития, която незримо да доведе до големи промени било в отделни индивиди, било в обществото като цяло. Но обикновеният човек, който дава първоначалния тласък, сигурно така и ще остане в неведение относно крайния резултат от постъпката си, защото живее в ограничения малък свят на своите мисли и в обкръжението само на „своята реалност“. Най-интересното е, че всеки от нас ежедневно, без дори да го подозира, по волята на собствения си избор дава малкия си принос в трупащата се камара от бъдещи събития.

Интуитивно почувствах, че ключът към истинския смисъл на съдбата ми се крие в тайнствения сън. И тъй като съм любопитна, искаше ми се да науча всичко веднага и по възможност по-подробно. Но тайната си оставаше тайна.

2.

След вкусната закуска голямата ни компания блажено се изтегна на пясъка под нежните лъчи на сутрешното слънце. Ние сме група ентузиаста на различна възраст, обединени от общия си интерес към източните бойни изкуства (и не само), както и от особеното си, искрено уважение към нашия треньор Игор Михайлович, когото приятелски наричаме Сенсей.

Сенсей е наистина изключителна личност. Външно по нищо не се различава от останалите. Той е млад русоляв мъж с атлетично телосложение. На внимателния наблюдател могат да направят впечатление само необичайно пронизвателните му очи. Но иначе... С възрастта и със своята улегналост по-скоро се открояваше четирийсетгодишният психотерапевт Николай Андреевич. Със сериозността си – Володя, старият приятел на Сенсей, който оглавяваше някакво войсково поделение със специално предназначение, или както ги наричат – „барети“. С командирския си глас – Виктор, старшият семпай, младеж, който работи в милицията. С хрумвания, идеи за игри и неизчерпаем хумор – Женя и приятелят му Стас, високи атлетични момчета от групата на по-големите. А по-малките бяхме Руслан, Юра и цялата ни весела компания, която някога, след като изгледа куп филми за източните бойни изкуства, тръгна да търси добър Учител и се натъкна на такъв извор на знания като Сенсей, без изобщо да предполага, че на света има подобни уникални личности. В тази весела компания сме Андрей, Костик, Славик, Татяна и моя милост. Тази година за нас „отекна“ последният училищен звънец и настана горещото време на матурите. Назад остана училището, а пред нас – целият живот, с неговите проблеми и радости, победи и поражения, падения и полети. И сега се намирахме в онази неопределена „среда“, която ни се струваше най-хубавото време за „кратка почивка“.

Беше едва третият ден от незабравимото ни лято на морския бряг със Сенсей. Но какви дни бяха! Златно време, когато имаш възможност не само да си починеш заедно с най-добрите си приятели, но и да се изпълниш с невероятни впечатления и най-вече с мъдрост от духовното общуване със Сенсей.

Според строгия график Славик и Юра, начело с Володя, отидоха до морето да изтъркат с пясък съдовете. Без никакви протести. Беше им достатъчно само леко командирско напомняне от страна на Володя, за да се заловят с ентузиазъм с тенджерите. Тази комична сцена породила цял поток шеги по адрес на Володя. Той обаче ни най-малко не се смути и каза по войнишки:

– Редът си е ред.

Николай Андреевич отново взе книгата, с която не се разделяше вече трети ден. От въпросите, които повдигна в разговора със Сенсей, личеше, че тя по някакъв начин е свързана с неговата дейност на психотерапевт. Той каза, че за жалост психологията е все още млада наука и че добрият психолог днес трябва да бъде и добър философ, защото в основата на науката психология стоят именно философи.

– Да вземем например един от родоначалниците на психологията – Сократ. Чуйте как хубаво го е казал.

Николай Андреевич отвори отбелязаната страница и зачете на глас:

– „Както не бива да се опитваме да лекуваме очите отделно от главата и главата – отделно от тялото, така не бива да лекуваме тялото, без да лекуваме душата...“ И още: „Душата трябва да се лекува... със съответните заклинания, които представляват не друго, а верни слова. – Николай Андреевич особено наблегна на последните думи. – От тия слова в душата се насажда разсъдливост, а нейното присъствие улеснява всяването на здраве и в областта на главата, и в областта на цялото тяло.“

Той помълча малко, пробяга с поглед по страницата, после продължи:

– „Като чу думите ми, Критий възкликна: „Сократе мой, за един юноша главоболието би било същински дар от Хермес, ако можеш го накара заради главата да усъвършенства и разума си!“

– Точно така – усмихна се Сенсей.

– Да се чуди човек: писано е преди четиринайсет века, а е актуално и днес.

– Безспорно, защото за Мъдростта времето е без значение.

– Да, колко вярно го е забелязал Сократ.

– Сократ само предава това, на което са го учили. Той нямаше да е Сократ, ако не е срещнал по пътя си Критон, когото е привлякла душевната му красота и който му е дал подобаващо образование. Затова вие много се лъжете, като мислите, че психологията води началото си от Сократ. Това, което неговият учител е предал на Сократ, а по-късно той – на своите ученици, е само далечно ехо от истинските знания на древните... Психологията е по-древна наука, отколкото се предполага. Изобщо не е нова. Нейни създатели не са нито Сократ, нито Уилям Джеймс, камо ли Льо Бон, Зигмунд Фройд, Алфред Адлер и други. През призмата на своя мироглед те са се опитвали на малки части и само донякъде да възстановят това, което някога е било дадено на хората като цяло и което с времето лекомислено е било изгубено... Въпросната наука води началото си от дълбоката древност.

– Колкото до философията, може би. Но едва ли, що се отнася до научната теория и практика – искрено се изненада Николай Андреевич.

– Защо? – възрази Сенсей. – Точно до науката се отнася. Древните са имали такива познания, каквито са още много далечни за съвременните хора. Ако днес психологията само се опитва да изучи структурата на личността, общите закономерности и закони на общуването между хората, то за древните това е било само повърхностна философия, защото те са притежавали по-дълбоки познания за психологията – различни психотехники. Изучавали са дълбините на своето аз, на своята душа, а не на своето Его. Докато науката „психология“ започва с изучаването на Аза. Колкото по-добре човек познава себе си, толкова по-добре ще разбира не само другите, но и света като цяло.

– Извинявай, но и в съвременната психология има достатъчно различни психотехники.

– Да, но какви? Обикновено са най-елементарни и, забележи, в повечето случаи насочени към материалното начало. Нима при сегашното развитие на науката психология съвременното човечество може да бъде наречено духовно развито? Не, разбира се. Защото съвременната психология засяга предимно ниското ниво, тя се опитва да реши проблемите на конфликтите заради човешкото Его. По-просто казано, тя се вари в бульона на животинското начало, въпреки че една от задачите ѝ е да проумее човешката душа. При такова съотношение между „теория“ и „практика“ сам разбирате какво противоречиво бъдеще я очаква. Тоест, най-общо казано, съвременната психология се опитва да примири егоизма с манията за величие.

– Е, по принцип това е едно и също – акуратно забележа психотерапевтът.

– И аз това имам предвид – подчерта Сенсей, за да даде на Николай Андреевич възможността да осмисли думите му по-дълбоко. – В никакъв случай не подценявам значението на психологията в съвременния свят. Тя е добра, необходима дисциплина. Наистина трябва да се развива, тя помага на хората да се преборват със стреса и страховете си. Но един въпрос не ми дава мира, докторе. Бихте ли ми казали защо всички психолози все не могат да сложат ред в главата си, а се опитват да надникнат в чуждата?

– Е... как защо? – запъна се Николай Андреевич и след кратка пауза отговори с оживление: – Нали трябва нещо да ядат.

Двамата се засмяха, след което Николай Андреевич продължи.

– Щом древните са притежавали такива знания, значи трябва да са живели в златен век.

– Точно така е било.

Николай Андреевич се замисли и попита:

– Вие коя древност имате предвид? На нашата цивилизация ли?

Забелязах, че той разговаря със Сенсей ту приятелски, на „ти“, ту минаваше към уважителното „вие“.

– Не бих нарекъл древност дори зората на нашата цивилизация. Тя съществува само от някакви си дванайсет хиляди години. Макар че в началото на развитието ѝ на човечеството са били предадени определени знания, включително и в областта на психологията.

– Предадени знания? И на кого са били предадени?

– Знанията са били разпръснати по целия свят: в Европа, Азия, Африка, Южна и Северна Америка. Мъдреците от племената в Древен Египет, Индия, Месопотамия, Сибир и Китай са ги пазели като съкровени. Но въпреки голямата географска широта на разпространението им след време те все пак били изгубени. И затова днес, господа, сте принудени отново да измислят колелото.

– Странно е все пак. Как тези знания са били получени от хора на различни континенти, още повече от племена? Но най-интересното е кой е могъл да им ги предаде? Защото, доколкото знам, океанът е бил непреодолимо препятствие. Още не е имало как да се прелети над него, а да се преплава е било почти невъзможно.

– Просто според вашите представи, за да може това да стане, непременно трябва да има някаква техника, или поне приспособление. Докато древните са си служили със собствените си способности. Не случайно споменах дълбоките познания за човешката психика. Защото те са можели да управляват способностите си. И това, за което днес се спори: левитация, телекинеза, телепортиране, телепатия и така нататък, за древните е било обикновена реалност. Било е също толкова естествено, както например за вас карането на колело или плуването...

– Еха! – безпардонно се намеси в разговора им Руслан. – Да имахме и ние такива знания! Щом си поискаш – политаш. Страхотно! Сенсей, дали можем да се научим?

Сенсей погледна момчето сериозно, но после на лицето му се изписа лека усмивка.

– Можете, разбира се.

– Обаче как, ако трябва да го разгледаме с подробности? – Руслан се опита да постави въпроса „умно“.

Сенсей не отговори веднага, позагледа го със същата едва доловима усмивка, после каза:

– Елементарно е. Виж, тук най-важен е твоят подход, желанието ти, вътрешната ти нагласа и най-вече големият ти стремеж да изпиташ левитацията. Самият ѝ принцип не е сложен. Основното зърно се крие в твоето желание...

– Е, да речем, че това е ясно, но конкретно... във физичен смисъл? – продължаваше Руслан, съсредоточено свъсил вежди, сякаш зает с нерешим ребус.

– Конкретно ли? Ами, да речем, така – всеки човек е генератор на строго индивидуално торсионно поле. То въздейства върху фотоните на заобикалящото го физическо пространство и взаимодейства с торсионните полета на другите индивиди. За да се постигне ефектът на левитация, или по-просто казано, ефектът на увисване на физическото ти тяло във въздуха,

чрез психическата енергия трябва да се придаде определено възбуждане към кинетичната енергия и тя да се превърне в потенциална, и обратно. Отделянето на адреналин предизвиква мощен изблик на психическа енергия, която именно води до огромно възбуждане на торсионното поле на другия индивид, което неминуемо влияе върху значителното увеличаване и ускоряване на твоя енергиен потенциал. Та когато се настройваш мислено, в лабилната ти спинова система, тоест в твоя мозък, възникват определени спинови структури, които повтарят пространствено-честотната структура на формирания образ. Тази информация на свой ред се предава не само на организма ти като цяло, но и на околната среда и така взаимодейства с фотоните, тоест с квантите на електромагнитното излъчване. При определени условия, а именно при лична сила и точна концентрация на мисълта се създава ефектът, който впоследствие позволява теглото ти рязко да намалее. Нататък всичко е въпрос на техника. Така че колкото по-мощно заработи твоят генератор на устойчива мисъл, толкова по-дълго ще трае ефектът на левитация. Обикновена физика и нищо сложно, нито свръхестествено...

Всички внимателно слушаха всяка дума на Сенсей. А аз, без да съм разбрала и половината от казаното, гледах просто да запомня думите му, за да мога после да ги запиша в своя дневник. От всичко чуто на Николай Андреевич чак му беше увиснало ченето и погледът му беше недоумяващ, като на студент в първи курс, който присъства на защитата поне на докторска дисертация.

– ...Тоест всичко зависи от силата на волята ти. А тази сила е огромна. В древността само със силата на волята си, тоест с психичната енергия на концентрираната си мисъл, хората са вдигали във въздуха цели вимани, огромни конструкции, какво остава за собствените тела. Древните са били способни да вдигат и преместват стотици тонове. А как са успявали? Защото са притежавали дисциплиниран ум... Най-важното е човек да се фокусира концентрирано върху желанния резултат, тогава се извършва акумулиране на психичната енергия. В главата си трябва да имаш само крайната цел, определена и ясна. Трябва реално да усетиш и да си представиш целия процес.

Докато Сенсей обясняваше, погледът на Руслан стана целеустремен. Той явно изгаряше от желание веднага да реализира думите му на практика.

– А обучението дълго ли трае, Сенсей? – въодушевено попита той.

– Ако трябва да сме сериозни, за да се научиш да левитираш с часове, се иска време. Но да увисне във въздуха за няколко секунди може почти всеки начинаещ.

– Еха! – възторжено рече Руслан. – И още сега ли мога да опитам?

– Защо не? Всичко може, стига да искаш.

– Но как? Какво трябва да направя? – бързаше да научи Руслан.

– Ами при първоначалното обучение е много важно добре да се затичаш. Разбира се, от първия път не ти обещавам, че ще витаеш дълго, но около минута свободен полет е нещо напълно реално. Повече едва ли ще издържиш. След като преодолееш критичната точка, ще можеш поне няколко секунди да тичаш по водата.

– Така ли? По повърхността й? – зарадвано възкликна Руслан.

– Естествено... Тук много важен е елементът скорост, а също импулсната сила на откъсване...